

2016 m. kovo 1 d. Teisingumo Teismo (didžioji kolegija) sprendimas byloje (Bundesverwaltungsgericht (Vokietija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą) Kreis Warendorf/Ibrahim Alo (C-443/14) ir Amira Osso/Region Hannover (C-444/14)

(Sujungtos bylos C-443/14 ir C-444/14) ⁽¹⁾

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Konvencija dėl pabėgėlių statuso, pasirašyta 1951 m. liepos 28 d. Ženevoje — 23 ir 26 straipsniai — Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė — Direktyva 2011/95/ES — Normos, susijusios su tarptautinės apsaugos pobūdžiu — Papildomos apsaugos statusas — 29 straipsnis — Socialinė apsauga — Galimybės gauti socialines išmokas sąlygos — 33 straipsnis — Teisė laisvai judėti priimančiosios valstybės narės viduje — Sąvoka — Apribojimas — Įpareigojimas gyventi apibrėžtoje vietoje — Skirtingas vertinimas — Situacijų panašumas — Tolygios naštos socialinę paramą teikiantiems administraciniais vienetams užtikrinimas — Migracijos ir integracijos politikos motyvai)

(2016/C 156/13)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Bundesverwaltungsgericht

Šalys pagrindinėse bylose

Ieškovai: Kreis Warendorf (C-443/14), Amira Osso (C-444/14)

Atsakovai: Ibrahim Alo (C-443/14), Region Hannover (C-444/14)

Dalyvaujant: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht (C-443/14 ir C-444/14)

Rezoliucinė dalis

1. 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų 33 straipsnis aiškintinas taip, kad papildomos apsaugos statuso gavėjui nustatytu tokiu gyvenamosios vietos įpareigojimu, kaip nagrinėjamas pagrindinėse bylose, suvaržoma šiuo straipsniu garantuojama teisė laisvai judėti, nors šia priemone nedraudžiama šiam asmeniui laisvai vykti iš vienos vietos į kitą tokią apsaugą suteikusiame valstybėje narėje ir laikinai gyventi kitoje nei nurodyta įpareigojime vietoje, esančioje šios valstybės teritorijoje.
2. Direktyvos 2011/95 29 ir 33 straipsniai aiškintini taip, kad pagal juos draudžiama tokį gyvenamosios vietos įpareigojimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėse bylose, nustatyti papildomos apsaugos statuso gavėjams, kuriems mokamos tam tikros socialinės išmokos, motyvuojant tuo, kad taip siekiama tinkamai paskirstyti šių išmokų mokėjimo našta už tai atsakingoms valdžios institucijoms, jeigu pagal nacionalinės teisės aktus nenumatyta tokios priemonės nustatyti tokias išmokas gaunantiems pabėgėliams, kitiems susijusioje valstybėje narėje ne dėl tarptautinės teisės, humanitarinių ar politinių priežasčių teisėtai gyvenantiems trečiųjų šalių ir šios valstybės narės piliečiams.
3. Direktyvos 2011/95 33 straipsnis aiškintinas taip, kad pagal jį nedraudžiama tokį gyvenamosios vietos įpareigojimą, kaip nagrinėjamas pagrindinėse bylose, nustatyti papildomos apsaugos statuso gavėjams, kuriems mokamos tam tikros socialinės išmokos, siekiant šiuos trečiųjų šalių piliečius integruoti tokią apsaugą suteikusiame valstybėje narėje, jeigu pagal taikytinus nacionalinės teisės aktus nenumatyta tokios priemonės nustatyti tokias išmokas gaunantiems šioje valstybėje narėje ne dėl tarptautinės teisės, humanitarinių ar politinių priežasčių teisėtai gyvenantiems kitiems trečiųjų šalių piliečiams, kai atsižvelgiant į šį tikslą papildomos apsaugos statuso gavėjų situacija nėra objektyviai panaši į šios valstybės narės teritorijoje ne dėl tarptautinės teisės, humanitarinių ar politinių priežasčių teisėtai gyvenančių kitų trečiųjų šalių piliečių situaciją, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

⁽¹⁾ OL C 439, 2014 12 8.